

806. Hvarmed mätte nu jämföras, hvad som förut i denna afhandling är konstaterat om Passionernas moraliska Ämne, som följer med blodet från hjertat till njernaden, och har en annan verkan på de organerna än det finliga elementet, till de finliga Kärlets och Älsk Kärlets; den finliga kärleken verkar på viljan, angår medelst Nerven, och den älskade verkar på viljan, angår genom Blodet. De så anatomiska och fysikaliska rön förklarar väl af Filosafen, att hvarken de som generelle förnuftsprinciper från alla organiska biting, men har den inte intet med de så dåkanerna, som kännerdesa organiska villkor, för själskrafternas verk samhet.

807. Hvad som nu är sagt om det moraliska elementet: viljan, det angår egentligen den subjectiva viljan, som är närmast utfallet för Passionernas inflyttelser, och drifver den till tillika Handling. Likaså som den naturliga människans tillfreds ställer sina amoriska passioner, vare sig, drift instinkt, eller Temperament. Så vill af den andliga människans tillfreds ställa sina moraliska passioner, hvad som utse den väcker. Men för den blir helt annorlunda än förut.

808. Hvad den objectiva viljan

angår, hvilken Filosafen fasthåller i medvetandet såsom sitt egen väsende vilja, så hoppa vi redan ut, att Egenrättfärdigheten och Ambitionen, som verkar sig i Filosafens medvetande, som en orsak de ägne djuriska driftens stridande vilja, hvilken har kallat den förnuftsiga, eller Moraliska viljan, emedan de nämnda Passionerna, Egenrättfärdighet, och Verldsheder hafva en moralisk anstrykning, och anse, därför af förnuftet, såsom verkliga moraliska elementer, och så vida, dessa chroniska Passioner, verka jämt och utan afbrutt på viljans organ medelst båda sina elementer, så upfattar förnuftet den af såsom någon ting moraliskt i jämförelse med de ägne djuriska driften, som tycker sig i förbind med människans förnuftsiga Natur.

809. Egenrättfärdigheten, och hedens inflyttelse på viljan, kan så till vi da kallas för "Förnuftsiga vilja", som dessa passioner, pådringas mest afvenens flamma med det naturliga förnuftet pådringas, och med de så kallade förnuftsiga Idéerna, hvilka upväckas just genom dessa passioners verk

på förnufts organ. Man kan sätta
här till af de hedniska filosofernas Mo-
ral, som går ut på dygd och egen för-
tjont, att hedningarne utse, gjorde
af Naturen, det lagen innehåller, hvil-
ka bevisa lagens verk vara skrifvet
i deras hjortar. Rom 2: 14. 15. Alla
ställe bevisas ibland annat, att lagens
verk, (dett moraliska elementet) var
ursprungligen i hjortat, således ut-
i förnuftet: i frän hjortat kommer
således det moraliska elementet
till samvetet och tankarne, men
utse tvärt om. I frän hjortat måtte
utse det moraliska Elementet, kom-
ma till viljan, utse tvärt om.

810. Men lagens verk är skrifvet
i hedningarnes hjortar, kan utse
älskarnas där rättfärdighet
som inför Gud gäller, men egen rätt-
färdighet som detta lagens verk är
hans, det vill säga en satsen om
rättfärdighet, som hedningens satsen
de samvete kan gilla, det är en
rättfärdighet, som kan förskaffa
både dygd och adäpta hedningar
en satsen samvete, fri. Men den

rättfärdighet, som inför Gud gäller, kan
utse den i hedningarnes hjortar, in-
na lagen är skrifvet, alltså är det
ingen annan annan än Egenrättfär-
dighet, som utse den Gudsdygd
gafte "beständs delen i hedningar-
ne" (Moraliska vilja), hvilken alla
moral filosofer bekräftar, anse för
satsen sin egen väsende vilja
hvaraf dygden är en godhet, och
denne moraliska vilja skall, enligt
moralisternas påstående bekräftas
människans moraliska karakter.
811. Vi kunna utse förstås af, att
moralisterna på fullt allvar anse
ga, att människans har tvänne
viljor. Chura det för ut, som skul-
le en del filosofers verkliga besne-
den gubna afstyggelsen, att men-
niskans har tvänne viljor, ena
de tala om den subjektiva viljan
som utse är människans egen och
den förnuftiga viljan, som en-
ligt deras förmenande, skall
vara människans väsende vilja,
vilja, eller den, som filosofen sats
håller i medvetandet, satsen
sin egen vilja. Alltså

hafna icke de finastå Anatornas sammit
gräat till den tillvarne vilja angas
på förut icke det finastå vilja angas
net, af Filosofen betraktas, som ett an-
gan för djus själens, (nåderhet eller det
sensitiva Været) vilja, under förut
fästning, att den förnåftiga själens
vilja icke har något angas. (Men
kann den där då vilka på angas
nåderhet, när den icke har något fin-
ast ångas?)

812. Vi kunna icke heller föreställa
oss, att Filosofen betraktas, den "abje-
kta viljan" (valentes Consequens)
eller de bestut, som äro ett resultat
af Förståndets operationer, så som en
Andas vilja, är den Kraft, som
fäster tillvarne i gang. Vi hafue
färet visat, att Förståndet är be-
onde af viljan, i sin operationer,
och att de bestut, som Förståndet, till
påge af viljans pådrifvande, fäster,
vidvarligen äro ett resultat af för-
ståndets operationer, hvilka bestut, af
äldre lagiker och Theologer kallat på
valentes Consequens, (den af förståndet
det bestämde viljan) under den förut
fästning, att "valentes antecedens"
Ännu har bestämd och pådrifvande
utan mål för sin pådrifvande.

813. Men desja, om man på på, på "Förståndet
bestut," kunna på mycket mikroskop
förstående enastående bestämde viljan,
som de utgående som vilja, yttling, be-
stämde gånar, Förståndet, förståelse.
De äldre tänkare, "valentes antecedens"
och "valentes Consequens," som af för-
ståndet på Gudamen, var således
en, och som vilja, enastående den
gånar, som bestämde, och den efter
pågående bestämde gånar Förståndet
förståelse. Till ex. En man vill på
ta på, men vilja icke annu, hvilka bestut
af de många, som skall vilja på till.
I detta fall är, på vilja, ännu bestämde.
Men nu tvungas pågående gifte på-
kast, att alla förståndet, med hvilka
han anställt en jämförelse mellan
de många, som har vilja, och vilja
till påst påst har ett bestut, då är
på vilja bestämde gånar påst
dets förståelse.

814. Föräfrigt visar historien, att Förståndet
och förståndet icke äga någon Kraft
att förändra viljan, eller bestämde
honne till det goda: på gånar omli-
gen det bekanta ordspillet: "vides
meliora probare, deteriora
sequor." Viljan står icke i det för-
ståndet till Förståndet, att
detta skulle pågående bestämde
viljan till påst, emedan viljan
bestämde Förståndet; viljan påst
tänkarne i gang, eller viljan påst
gör Förståndet att tänka.

7 fitt förhållande till viljan är väl för-
nuppt till ja iida fjelftåndigt, att viljan
ikke kan uttrötta. Förnuppt Godeasra, om
det rättas, men ja kan ikke fuller för-
nupptet tvinga viljan till det goda, kvan-
tun i dess riktnings eller handling, och
fäledet gäller afrens här det gamla
ordspåket: "Vides meliora proba-
que, deteriora sequor."

§15. Alltså kan ikke tværskene för-
nupptet eller störståndet förädla vil-
jan, tværsket attja blifves en följet
att det moraliska Elementet ikke
kammes ifrån. Förnupptet till viljan
och då det nu afrens är bevisst, att
viljan ikke kan förädla sig fjelf, eller
göra sig fjelft god, ja, måste viljan
förädling kammes ifrån en nägne
makt. Genom den fulige ande
verkan på hjertat, liksom attja
viljan, deppauation, eller det enda
fann, om fjung i viljan, har kammet
ifrån en nägne makt, nemligen
genom den ande Godeas, gaspion,
verkan på hjertat.

§16. Det är redan förut anmärkt
att menniskan med en god vilje
ikke kan amspapa det elaka
hjertat, afrens fann den fatten
att "Gud fer till den gadel

viljan" är falsk. Det kets nemligen i
Hriften, att Gud fer till hjertat ikke
till viljan; denaf följer attja, att den
moraliska viljan, fann är nedlagd.
Förnupptet ikke kan beståmme
Moraliska og moraliska Karakteris.
§17. En Annan fråga är det: i hvad
förhållande står viljan ^{till} det värteta
Samvetet? Det står väl i himodblom
Cateches, "att menniskan bør lyda
Samvetet, ræft, men det bli en an-
nan fråga, om viljan kan lyda
Samvetet? Samvetet är ikke beræn-
de af viljan: viljan kan fäledet
ikke tyfta ner Samvetet, men viljan
är ikke, fuller berænde af Sam-
vetet, ty Menniskan kan handla
tvært emot Samvetet, og illande
hikvæl har Samvetet fjærne mæft
afrens viljan, om viljan afrens
Samvetet, fjærde fann värtet, el-
ler lagon i Samvetet, gifner viljan
en Annan riktnings, om den kan
træde förut.

§18. Men hvad fjærner det, att
det värteta Samvetet verkar en
förändring i viljan, då viljans
vænnagt eller afvænnagt, att om
kapa hjertat, kammes afro-

yttern att klaga: "viljan hafver jag
men förmodligen, att göra det goda
finnes jag icke. Samueltet säger
väl: du bör icke tänka annat, och lik
väl komma detta tankar: Samueltet
säger: du bör icke, hafva andra begä-
raller och önskal. Komma andra begä-
raller." Det enda, som jag icke vill, det
gör jag! Samueltet säger vidare: du bör
icke tänka annat än godt om din
nästa, du bör öfka din nästa, och
önskal är kärleken långt bort. Det
vill jag: "det goda, som jag vill det
gör jag icke. Något är det en omätyg-
het, att i andeligt affeende lyda
Samueltet näst.
810. Det vill jag, hvad hjertat an-
går, som menniskan icke lyda
Samueltet näst, som hvad viljan
angår, som hos "moraliter", "non vero
"realiter", "passive", non vero "active",
"legaliter", non vero "moraliter" lyda
Samueltet näst, emedan Samueltet
tyfice, öfychice och metatyfice,
verkar på viljan, icke näst om.
Samueltet organ får renslig
framföre viljan; Samueltet måte
värkas, in i viljan som för en
dras. Det moraliska Elementet

kommer ifrån hjertat till Samueltet och
den ifrån till viljan.
820. Men att menniskan det oaktadt
kan manna tvänt emot sitt Samueltet, det
kommer sig derom, att viljan står: ett passivt
förhållande icke alltså till hjertat och
Samueltet utan till hjertat, som gör
starkare intaget på viljan, än de
först nämnde moraliska och legala till
en aflings driften, som är rent passivt
starkare intaget på viljan än Samueltet
då detta icke är riktigt värt, och fly-
rätt till driften. Då får den finliga
driften, som verkar på viljan genom
Nerven, större Makt öfver viljan
än Samueltet. Det finliga begäret
bör starkare än öfkyra för synden
Då är redan det anda eller synden
"moraliter". Det är andeligen fullkom-
dad: den som för på en kvinna, för
att begära henne, har redan gjort
här: ett hjertat.
821. I sådant fall hafver begärelsen
redan afladt och fått synden. När
menniskan icke stöder emot denna
begärelse, utan samtycker, en inner-
tes upfätlig synd är då redan begär-
ten, det är en syndig handling, som
har fått tvänt emot Samueltet budet.
Kommer gerna som den till, för att
synden fullbordas. I det nu för det
fatta fallet har menniskan redan
gjort här: ett hjertat, det vill jag
"Andeligen", dock icke "Legalitets".

82½. Enät denna lärn. om passiviteten: viljan
kunna den passiva friheten förvarare gör
ett inkast. Då den Heliga Skrift visar att
människan kan, till den Helige Andes verk
något enät, så enaste han afven kunna
till den Ande Andens verkningen enät, och
säkunda beakta, och allenast den passiva indy
ferentismen utan afven den activa, och passi
vere indifferentismen, som är en passiv för
öring i viljan, att i hvarje ögonblick kom
la annorlunda. Nuor. Den Kraft hvarred
människan till den Helige Ande enät, finns
verkligheten och i viljan utan i de nedriga
passionerna (den subjectiva viljan) genom vil
ka människan blifvit, passive and.

87. Men Nationalisten, som skuter ifrån
sig sin anda natur, och tillgnar sig
den goda viljan, har genom Egenråd
fördighetens ~~hög~~ blefuit gräpning
gås, och bekäffen i såsom låt som

2.2. Det moraliska Elementet i Förel.

829. Det fanns: Afslutningen säger att
 Förnuftet: "Vänt Förnuftet förblindat är,
 märker All när jag utsteker från likar
 jag om Förnuftet; utsteker och mycket
 ännu, som ligger Förnuftet till last, om jag
 kan säga på Förnuftets näkning, som skall
 bearbeta de gifna Förnufts Ideerna. Man
 antogs de stannar, att Förnufts Ideerna
 är en menisk, med födda, men man
 kan utveckla twifla dogm, på vida afse-
 Förnufts Ideerna kunna undergå en
 förändring, till de de falska Förnufts
 Ideerna, kunna försvinnas genom
 den sanna Upplysningen.

830. Emellertid kunna vi medgifva, att
 det moraliska Elementet, som i För-
 nuftet under former af sanna, ~~ideer~~, lika
 som att det amoralliska Elementet kan
 finnas i Förnuftet under former af falska
 Ideer. De sanna Ideerna är Gud, Reli-
 gionen och det goda, de utgöra en del
 af det andeliga lifet, men de falska
 utgöra en del af det andeliga märket,
 och den lifet, och märket tillhåller
 liknande till Förnuftet, vilket af falska
 Förnufts Ideer på ett falskt begrepp.

831. Men nu blir frågan: huruvida
 hos Filosofen ligger dessa Gudomliga
 Förnufts Ideer? Kan påstås väl att den
 "Gudomliga strålen" Förnuftet, kan
 med sinne från Elementen, men
 jag ser om i saken. Men Herre, jag ser
 jag twifla på den Upplysningen. Men
 både den gamla forngrekiska och
 den Nyare Filosofen är på

fattig på Förnuft. Ideer om människans
 profetia om oss, och Förnuftens nåd
 värdighet, på kunde man nästan säga i för-
 ga, om inte det Gud, som Filosofen anser på
 och "Gudomlig stråle" Förnuftet, om man
 vara "en griff från affunden". Ättnin-
 gene har förnuftet till att om affunden
 lagas af oss Allt, det som varit föregående i real-
 den, och just om i denna tids (1848) tids
 Verlden i Gifven laga af de Gifvets Oran-
 der, som Förnuftet, loftalare skapat i
 i den profetiska kungabarnen.

832. Nu nymmer Filosofen sina märken
 och kungliga Ångström: Har någon
 vi kristna kunde tala om att förstå
 det Gudomliga Förnuftet? Huruvida
 vi kan? Ar den Gudomliga strålen
 i Förnuftet en griff från affunden
 Det andeliga lifet, vi inte kunna fast på-
 gifves. Det kristna kunde att jag är Herre
 på tyngan här i verlden. Jag påstår mig
 att förstå dig, jag påstår att jag ser att
 påstå dig. På talar det stora Förnuftet
 när det är förstått. Att Herrens har
 mer än en gång visat att det stora Förnuft-
 tet är "igen artigt" Det som är det de krist-
 nas blott men en kristen kunde som turken
 säga, kan inte säga, att alla på födelse
 lagare, som gå i tron, Det är sådana filo-
 soper, som gå i "Gudomlig värdighet" tron, för
 att inte kunna de "Gudomliga" förstå
 nu om sätta till värdet på tron, om
 när, måste alla kristna kunna påstå
 när de se på Gudomliga Herrens. Att
 om möjligt de på Herrens kunna påstå
 värdet. Att de kunna påstå påstå
 påstå på Guberna och Herrens.

833. Vi medgifva, att förnuftet har i de
er, om det sköna, goda, rätt, fullkom-
liga och allsittliga, eller hvarifrån kan
Filosofen rätt döma? Ifrån sitt
eggt hjerta kan han inte hafva fått
den, sedan hans hjerta är kallt, som
om i skållare. Ifrån sitt eggt samvete
kan han inte heller behållit dessa Ideer
sedan hans samvete är förfärligt.
Menne inte Filosofen hafva fått sina
Ideer ifrån Andra Människor.

834. Hvarifrån har Filosofen till ex. fått
sina Ideer om moders hjerta omhet?
Denn kan han stulit ifrån barnen.
Hvarifrån har han fått sina Ideer
om ett kärt väsende? Dett kan han
tagit ifrån Salen, Männen och Hjonerna.
Och om dygden kan han tagit ifrån
Andra Människor, som varit dygderiga
och äro han själv. Har en moralisk
sinn är kärlhet, mätte Ideer om Mo-
ders hjerta, kärhet, om kärlekens, och
om alla sådana kärlhet, hafva tillkom-
mit, Antingen genom i skållning, eller
med tillhjälp af inbillningskraften.

835. Det har förnufts moraliska, och sin-
nas ännu sådana, som varit och äro
flora kanaler: sitt lefnad, skun-
deras moral är förtäfflig. Har Phi-
losofen affandlar lärare, som åter-
skäpet för lärer det förtäffligt. Ute-
värld kan det ofta, att i hvar sin
sinn har sin hustru, och ekonomis
professorn sedenas boudoir.

Hvarifrån har en sådan man fått sina
Ideer om kärlekens, sin inners kärlek
har? Menne genom Reason lagning.
Han talar om moders hjerta omhet.
Men handtens sina egna barn, som
om han har: han talar om hjerta
het, och är själv en fullkomn. Han talar
om Connyttens redighet och tas i mot.

836. Är ikke det, ett bevis på moraliska
eggt redighet? Men själv är han
för fattig på förnufts. Dett om men-
niska fläktens moraliska förnedring,
att han stater dem, som vilja upprätta
Människorna till medvetande af
denna förnedring. Hvarföre äro
alla moraliska för fattiga på förnufts
Ideer om förbaringen? Det kan man
utan tvifvel, bevis, att de inte kan
sin moraliska förnedring. Eggt
rättfärdigheten har förnufts, så att de
nas förnufts, hvar de är så farligt
efters dygden några Ideal.

837. Man har i hvar sin filosofi
historia sådana kärta antals på
gott, som praktiserat i moralen,
man har inte kärta förne tider
flora kärta, sefva efter sina egna
grundfäster. Förstiden, Filosofen
förfäster i praktiska, att praktiska
i moralen. Salen gikt: frivillig
lands flykt, för att på sina lagar
antagne. Således förfäster, att
praktiska talamådet med sin Santitets
och man verkliga säga alla

kanon: det är obegränsadt krusad en men
niska tal. Phocion dyl rätte varken för
Meningar, åt sin Dörr, När han själv
gick till död.

838. Men om anstid, rättgäddigt, kan
man inte säga mera, än det hade sin
grund i Ambitionen Plato och Socras
talade, liksom mera förmare tidens
buffloxar: de voro bekända af Gaius
och Ambition. Acro gillade Cyprian
mon, för moraliskt han var. Cato var
en riktig bufflox: han hade inte
gnad, att äfverleva Romerska frihe-
ten, och därför gaf han sig ett flyg
i hjertat, för att detta förs på flytta en
Republik under jorden, när han
inte kunde på lifva som Republikan
på jorden.

839. Det är viift många nu förs tiden
sam anser Catos självmod för kva-
liskt; ty att de förs friheten, det
anses världens blinda backar för
Nämnting först. Men! stänkens
förakt! De kända ingen Ansars
frihet, är den rättliga friheten.
Men det är aföktat, att det finnes
Någon sådan frihet under jorden,
hvarst intet rätt finnes, utan en-
dast skalles och berij och deras ge-
ninfar följa dens efter.

840. Skulle man på hälena självmod
ibland republikanska dygder, på kum-
de till och med tygnens Rabeppis
för ett nuri ibland. Högst. Det
berättas om den förskräcklige

Danton, att han gick med frimodighet
till död. Men hans bästa tröst var,
att hans fienla Rabeppis skulle kum-
ma först. Det är alltså en tröst i
Olyckan, att på anstid för fienla ont,
och se kumma äter. Affrindens,
Marat, mörderfka Charlotte Corday
gick gubblan till död, omedel-
bart trädde sig på sin gäst, en god
gossing, när hon röjde en tygnen
för vägen. Sådane äro våra förmäst
Idoler. När vi äfver Nämst Titus, Anto-
nius prius, och Lucretia, på kumma
vi Upprätat de flesta af förmäst
dygdemäster. Och ingen kan ifrå-
ga är vi äfver deras Andas fri-
het. Men vi måste äfver
kumma ihåg, att Augustinus kalla-
de kumma dygder för "glän-
sande laster."

841. Ibland förmäst tidens moralist
och tänkare, har man Allmog, kum-
talat om Nämst enda Adelt Orag,
som skulle kumma Utmärkt död
från den äfriga kumma. Det kan
alltså Allmog gått in i deras gräs,
att prakatena: moralen, och
man kan därför säga om den
som den gamle hade om Greker
Nämst Gud Nämst mig omne man, att
alla Greker veta det rätta, men en-
dast Lacedemonianerna göra det!!
Man anser nu den kumma dygder kum

442. Man talas om människande, man
talar om den aktning, som människor av
Mythos sig till. Men när kommer jag något
människande, när en förtrodd värd
säger länge sedan jag förlorat sin ära.
Det är enbart ambitionen eller den falska
äran, som gör att man föraktar sig själv
när man. Man talas om dygdet, om
när man ser det? I bland förbryllar
man sig, som inte känner sin moraliska
förbrylling. Dygdet är ett ideal, som en
gen därtill. Man upprättar sig, som
familjer, människor, som skall vara en
af de bästa moraliska arbetare som
då skulle tillhöra, att denna gräddas af
En stiftelse bröstmjölks smakar bra och
sitt.

344. Men då till och med de första tankarna ike haf
va någon klar förstått, Icke om Hvidt och
emellan "Egenrättfärdighet" och "Egenrättfärdighet"
för Ren. Inom ike begäran, att må godeligt
frukt ha fun en rättfärdighet. Rätt. Rättfärdi-
gigt förnuntlet, har blifvit alldeles för en rikhet
de den Andes inspirationer, så att det har fött
särskilda Ideal om fröken och det andra, öfver
i "har det falska Ideal om det som skyldigt
da och misstages sig den för en delvis ofta om
det rätta, och det för en delvis ofta om
tufendo, som lofver efter de som blott förnuntlet
Ideal, som Anna och quon i det naturliga
förnuntlet. Hurra kan den naturliga men
någon förnuntlet de som förnuntlet, då den
sina Egenrättfärdigheten uppenbarar sig i
samma förnuntlet. Gafan en Ide om den
samma rättfärdigheten?

445. Likasom den Negativa friheten i organ-
lifuets pres, är positiv i nervlifuets
pres, så kan också den negativa dygden
i organ lifuets pres, vara positiv i nerv-
lifuets pres, om nemligen Menneiskans
ville med fullt afvare begagna den
positiva frihet som han annars kan
göra i nervlifuets pres. Men då denna
positiva dygd är endast negativ i or-
ganlifuet, så blir dygden lika med
noll i det hela, och afvare i nervlifuet
lemnas alltid ett minus i räkningen
for tankerne och begären. Men Fils-
ofen har blifvit förledd af Egenrätt
förfärdigheten att antaga vilken posi-
tiva frihet i Menneiskans hela psy-
kologiska eller rationella förhåll-
vit förledd af Egenrättförfärdigheten

att betraktas moraliskt, såsom utgjörarna
de menniskor, hella föräntlighet och
denigenom har också den positiva
dygden blifvit för honom möjlig.
Detta är en följd af de falska Idéer,
Egennätfärdigheten inbjuter i Förnuftet.
246. Om vi skulle medgifva, att den negativa
dygden (-) organiskt var en produkt af För-
nuftet och den fria viljan, eller af den mora-
liska viljan, så är nedlagd. Förnuftet
för är allt likväl inte jagt att den positiva
dygden också skulle vara en produkt
af Förnuftet och den fria viljan. Den
positiva dygden skulle rensligast bestå
uti kientets fullständiga reakt, uti
absolut godhet, men huru finner
man en reakt, der ingens reakt är?
Förnuftet och viljan hafva ingens reakt
afver det släta kientet. Utgå måste
Menniskor vara brattfelig i kientet,
om kan vara alltså är så heliga
godfri: viljan, och kanske kunde de
koraligaste Idéer i Förnuftet, koralig
tynd. De filosofiska dygden? Der tynd
till ingenting annat än att göra
Menniskor dygdig och godfri, ^{utifrån} förning
247. Inomfrån den omoraliske mo-
ralisten, eller den agudaktige, sefe
ländren fått sina Idéer om dygd och
bapt, om rätt och orätt. Jag föreställ
er mig, att han har dels följt den
af andra verpligt dygdiga morali-
st, dels också af sin inbillnings-

kraft, hvilken kan tagas till hjälp, när han
vill skriva en besvär, dels också af
Egennätfärdigheten, som är därför som
den grunden för hans dygde lära. Men
den omoraliske moralisten, egen rätt
känsla är därför, för honom kan
Idéer eller dygdesmål att föreställa
en "ärlig tuf, en dygdig kard". Längre
kan ingen moralist eller Rättssam-
fällhet kunnat kunnat i dygdes-
utafning.

248. Enligt den Rättssamfällheten
sjelf vara ett måst af dygd;
moralisten kan sjelf vara en "moral-
rad baf". Oaktadt kan Förnuftet kan
vara fullkomligt af de koraliga
Idéer om det goda, rätta, sköna
allgiltiga, heliga, och fullständiga.
Således kan också dygden, enligt detta
predika Evangelium bättre än prof-
terna och den största baf, kan skaffa
en förtäfflig kunnat; om kan
kunnat om den koraliga Idéer om det goda?
Historien berättas kunnat: hvilket för
kunnat Förnuftet för till viljan.
Renlig: Förnuftet kan ingens reakt
afver viljan, och kan således inte heller
Menniskor ifrån det andra. Der
känder, att kunnat kunnat kunnat
Hustner och kunnat kunnat kunnat
kunnat kunnat.